

лума на императорските покои във Влахерна, да бъде приет и да ~~бъде приет и да~~ изкаже молбата си пред Алексея III.

Момъкът се оглеждаше със свито сърце наоколо. Потискаше го страшният разкош на императорския палат, тревожеше го бавенето на приемането му. Сякаш за ^{василека} ~~Алексея~~ бяха по-важни игрите на сирийците, глумите на джуджетата и фокусите на въжеиграчите, отколкото писмото от далечния Хем. Откъм покоите му долитаха песни и комедиантски словеса, звуци от цитра и смехове.

Най-сетне Алексей Палеолог отиде при младия българин и го помоли да го следва. Димитри тръгна като на сън сред блясъка на златните мозайки, колоните от сребро и слонова кост, ^{то} ~~връз~~ дебели, копринени килими, между свилени завеси, под меката светлина на кристални поликандилони.

Когато влезе в трапезарията, за миг сякаш всичко се обви в пъстра мъгла пред него. Императорът полулежеше връз широко кресло, покрито със сьомени завивки. В ръката си държеше голяма купа, пълна с вино. Дрехата му бе цяла изтъкана от златни нишки. Челото му бе обвито с диадема ^а от едри рубини. Богатствата, които Исак Ангел бе събрал с толкова мъка, докато сложи ^{макро} в ред държавното съкровище, сега брат му Алексей пилееше щедро, обсипвайки любимците си с дарове, в замяна на което, те пък го обсипваха с ласкателства.

До него седеше императрица Ефросина, едра ^и черноока жена, която имаше удивителен дар да говори непрекъснато, с рядко красноречие. В същност, тя държеше в ръцете си цялата власт, която ленивият Алексей с радост ѝ бе отстъпил. Нейното кресло бе също от злато, а одеждите ѝ искряха, обсипани с елмази. Когато българинът ^и ~~влезе~~ влезе, за миг всички изгледаха изумени прашния и морен пратеник, който не отговаряше с измъчения си вид на